

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **K. S.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 10. 2018, č. j. 60 Az 62/2018 - 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichu Lechovskému **se p ř i z n á v á** odměna a náhrada nákladů za zastupování v řízení ve výši 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 8. 2018, č. j. OAM-109/LE-LE05-LE05-2018, žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podanou dne 11. 6. 2018 shledal nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

[2] Žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného krajský soud jako nedůvodnou zamítl s tím, že žalovaný dostatečně porovnal situaci v zemi původu žalobce v době první žádosti se situací současnou a rovněž dostatečně odůvodnil, z jakých materiálů vycházel, včetně materiálů z řízení o první žádosti žalobce skončeném v roce 2007.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatňuje kasační námitku dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Přijatelnost své kasační stížnosti spatřuje v tom, že se krajský soud dopustil pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Tímto pochybením mělo být nesprávné posouzení toho, zda se žalovaný dostatečně zabýval možností změny situace v zemi původu stěžovatele, která by mohla mít dopad na posouzení opakované žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu. Dle názoru stěžovatele se nelze ztotožnit s názorem soudu, dle něhož žalovaný zkoumal změnu situace v zemi původu stěžovatele dostatečně a přezkoumatelně, protože se žalovaný omezil pouze na konstatování, že ke změně nedošlo, a vycházel pouze z aktuálních zpráv o situaci v Indii, nikoliv z tamější situace v době řízení o první žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu.

[4] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že plně souhlasí se závěry krajského soudu. Stěžovatel neuvedl žádné nové skutečnosti oproti první žádosti a sám prohlásil, že ke změně nedošlo. Správní orgán se ve svém rozhodnutí zabýval jak současnou situací v zemi původu stěžovatele dle relevantních zdrojů, tak jejím porovnání se situací v době řízení o první žádosti, kterou v rozhodnutí rovněž popsal, a azylově relevantní změny nutné k opětovnému posuzování žádosti stěžovatele neshledal; tento postup a závěry aproboval i krajský soud. Žalovaný proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Tento možný přesah zájmů stěžovatele byl vyložen již v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, dle něhož se o přijatelnou kasační stížnost může jednat pouze v případech, že: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti dle posledně uvedeného pravidla, namítaná, že pochybení v rozsudku krajského soudu měla mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Kasační stížnost pak konkrétně spočívá v námitce, že žalovaný neprovedl dostatečné srovnání situace v zemi původu v době podání první a druhé žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany a vycházel pouze z aktuálních zpráv o situaci v Indii.

[8] Nejvyšší správní soud se problematikou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí, účel opakované žádosti rozebral např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* Dále, v případě rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu má správní orgán povinnost uvést zdůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96).

[9] V případě stěžovatele by tedy případné nové skutečnosti musely mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Během předmětného správního řízení však stěžovatel nejen že nové skutečnosti netvrdil, ale ani žalovaný je v průběhu řízení nezjistil. Žalovaný konstatoval, že od doby, kdy byla meritorně posuzována první žádost stěžovatele, nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, a která by svědčila o tom, že by stěžovatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených

pokračování

v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona. Při posuzování přitom vycházel jak z aktuálních zpráv o zemi původu stěžovatele týkajících se bezpečnostní a politické situace a stavu dodržování lidských práv, které jsou obsahem spisu, tak z jejich porovnání se stavem v zemi v době první žádosti stěžovatele tak, jak jej zjistil v předchozím řízení. Obě situace pak ve svém rozhodnutí popsal, porovnal a vyhodnotil s věcným odůvodněním, jak k těmto závěrům došel. Správnosti postupu žalovaného a dostatečnému odůvodnění porovnání situací v zemi původu stěžovatele pak svědčí i fakt, že již jen z jejich popisu je na první pohled zřejmé a logicky vyvoditelné, že situace v Indii je i přes delší časové rozpětí mezi žádostmi stěžovatele prakticky totožná, země je tedy zjevně stabilizovaná. Za této situace se pak námitka stěžovatele, že žalovaný neprovedl srovnání situace v zemi původu v době první žádosti se situací nynější, jeví jako ryze formalistická a účelová. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že žalovaný posoudil stav v zemi původu dostatečně a na základě relevantních podkladů. Jeho postup je zcela v souladu s výše uvedenou judikaturou.

[10] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů kasační stížnost dle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[11] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 2. 10. 2018, č. j. 60 Az 62/2018 - 16, ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Náklady řízení o kasační stížnosti sestávají z odměny advokáta za dva úkony právní služby (sepis podání ve věci samé – kasační stížnost včetně návrhu na přiznání odkladného účinku, další konzultace přesahující jednu hodinu ze dne 28. 5. 2019, doložená potvrzením na č. l. 30) ve výši 3100 Kč za jeden úkon, tj. 6.200 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. c) a d) téže vyhlášky], a režijní paušál 600 Kč za dva úkony právní služby dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, zvýšená o částku 1428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty (dále jen DPH) ve výši 21 %, neboť zástupce stěžovatele je plátcem DPH. Celkem tedy náklady řízení o kasační stížnosti činí částku 8228 Kč. Tato částka bude vyplacena ustanovenému zástupci do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu